בדיני ממונות כשר בדיני נפשות ומשני דרבא אפי' כר"מ דאמר עד זומם פסול לכל התורה כולה דע"כ לא קאמר ר"מ התם אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים ובריות אבל הכא ולא לבריות לא שמע מיניה דלית ליה לר"מ חשוד לאחד מכל התורין להוי חשוד לכל התורה כולה לרבא דלא אמר מקילתא לחמירתא אלא בעד זומם דממון דווקא דרע לשמים ורע לבריות ומיהו לאביי דהתם ניחא וקי"ל כוותיה וי"ל דאפי' לרבא חשוד לדבר אחד דרע לשמים ולא לבריות חשוד לכל התורה כולה בכיולא בה דרע לשמים ולא לבריות אפי' מקילתא לחמירתא וחשוד לדבר אחד דרע לשמים ורע לבריות חשוד לכל התורה כולה אפילו רע לשמים ורע לבריות:

ושלהם מותר לו ולהן. דהוי אורח לגבייהו פירש ר"ח דאמר בירושלמי* אכסנאי איכו אוסר לעולם ואומר ר"י דלא דמי להכא כלל דהתם אייירי (ג) כגון הכא לדור במבוי לפס אכסנאות ולא לקבוע עצמו דהכי איתא התם אית תנא תני *קסדור אוסר מיד ואכסנאי לאחר שלשים ואית תנא תני קסדור אוסר לאחר שלשים ואכסנאי איכו אוסר לעולם מ"ד קסדור אוסר מיד ברגיל ואכסנאי לאחר שלשים בשאיכו רגיל מ"ד קסדור לאחר שלשים כאלין דעלין ברשות ואכסנאי איכו אוסר לעולם כאלין דלא עלין ברשות:

בעא

אלמא ע"ן ושבת כי הדדי ניגהו שמע מינה: **מתני'** *אנשי חצר ששכר אחד מהן ואם עירב, ביתו אסור מלהכנים ומלהוציא לו ולהם ושלהם מותרין לו ולהם, נתנו לו רשותן הוא אורח והן אסורין. היו שנים אוסרין זה על זה, שאחד נותן רשות ונוטל רשות, שנים נותנין רשות ואין נוטלין רשות. מאימתי נותנין רשות: ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיכה. מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד ה"ז אסור דברי ר' מאיר, ר' יהודה אומר במזיד אסור, בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי: אי דבטיל, ביתו אמאי אסור, אי דלא בטיל, חצירו אמאי שריא? הכא במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן *המבטל רשות חצירו, רשות ביתו לא ביטל דדייר אינש בבית בלא חצר, ושלהן מותר לו ולהן מאי טעמא? דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין? חד לגבי חמשה הוי אורח, חמשה לגבי חד לא הוי אורח; שמ' *מבטלין והוזרין ומבטלין? הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אוסרין זה על זה: פשיטא? לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי, קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי: אי נותן, תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

עד דסוי מומר לע"ג. דהכא ודאי חשוד לכל מילי דאמר מר תמורה ע"ג שכל המודה בה ככופר בכל התורה כולה דכתיב וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה וכע"ג משתני קרא בהוריות (דף ח.): **אמר רב נחמן**. איזהו ישראל מומר דקאמר רב הונא תורה אור לעיל לענין ביטול רשות קאמר: **בשוק**. בפרהסיא ואע"ג דמחלל בלגנא: **כילד**. אישראל קאי: **רשותי קניתי לך**. או רשותי מבוטלת לך: **לזכות**. בקנין סודר: **רב אשי אמר**. לעולם מומר דקאמר רב הונא - לכל מילי קתניב ליה מומר וכרבנן ס"ל והאי תנא הוא דאלימא ליה שבת כע"ג: **אדם כי יקריב מכם פרט למומר**. דאין מקבלין קרבנות דמכם משמע מקלתכם: **מכם**. מדכתיב האי מיעוטא גבי ישראל ולא כתיב כי יקריב מן האדם קרבן ס"מ בישראל הוא דאלק ומיעט מומר: **ולא באומות**. שמקבלין קרבן מכולם כדתניא אין מה ת"ל אין אין לרבות את הגרים שעודרין נדרים ונדבות כישראל בהכל שותפין (חולין דף יג:): **לפיכך בני אדם הדומין לבהמה**. רשעים שעשו עצמן כבהמה שאינה מכרת את בוראה מקבלין מהן קרבן: **מקבלין קרבנות**. של נדבה מפושעי ישראל דהאי קרא בנדרים ונדבות משתני דכתיב כי יקריב: **כדי שיחזרו בתשובה**. דאי דחיקן להו בידים תו לא הדרי: **וחמנסך לא יין**. לע"ג: **אלא לאו הכי קאמר**. מקבלין קרבנות מפושעי ישראל המומרים לדבר אחד: **חוץ מן המומר לנסך ולחלל שבתות בפרהסיא**. דכמומר לכל התורה דמי לדאמיטע ליה מכם ולא כולכם: **מתני' ביתו אסור להכנים ולהוציא**. מביתו לחצר בין הוא בין שאר בני החצר וכגמרא מפרש כשביטל להן רשות שהיה לו בחצר, ולא ביטל להן רשות ביתו הלכך הוה ליה רשות ביתו רשות דידיה וחצר רשותא דידהו: **ושלהם**. בתיהם שלהן מותרין להוציא מהן לחצר בין הוא בין הן דהא בתיהם שלהן: **וחצר רשות אחת הן**: **נתנו לו**. הם רשות תצרן: **הוא מותר**. להוציא מביתו לחצר: **והן אסורין**. אפי' מביתו לחצר ואע"ג דרשות אחת הן וכגמרא מפרש טעמא: **היו שנים**. שהכתו ולא עירבו ושאר בני חצר בטלו להן רשותן שניהן אוסרין זה על זה מפני שהוא של שניהן והבתים מיוחדין כל בית לבעליו ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל חבירו: **פרי זה אוסר**. דמיהדר ומשקל רשותא הוא וחזר בו מביטולו: **גמ' הא תנינו**. רשות שהיתה לו בחצירו קריא לבני החצר ומותר להן להוציא מביתיהן לחצר כדקתני מתניתין להדיא: **אי דבטיל**. רשותו לבני חצר: **ביתו אמאי אסור**. הרי נתן להן ביתו. ונסתלק: **ואי דלא בטיל**. מידי, רשות הצירו מאן קרייה: **וקסברי רבנן**. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא אדר' אליעזר דאמר בפרק עושין פסין (לעיל דף כו:) ביתו אסור להכנים ולהוציא לו אבל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו ביטל: **דסוי אורח לגבייהו**. כיון דמביתו לא מפיק אע"ג דמשתמש בחצר, לא מיהדר ומשקל רשותיה הוא אלא כשאר אורחין: **וכן אסורין**. אפי' מביתו לחצר דכיון דמשתמשי בחצר אע"ג דאלהו מבית דידהו מפקי הוה ליה משקל רשותא, דחמשה לגבי חד לא דמו לאורחין: **תמצא**. אלו דוקא: **שמע מינה מבטלין כו'**. דמשמע "נתנו לו רשות" אחרים אלא דקתני "ושלהן מותר לו ולהן" דבטל להם רשותן הוא מעיקרא הוו אסרי אהדדי: **לא גריעא דהדר חד ובטיל לחבריה**. רשות עצמו ואת חלקו ברשות שבטלו להן חבריהן: **מהו דתימא ליסתרו**. דהוו להו כחמשה שעדיין בחצר ולא עירבו דמבטלי רשותא לחד מינייהו: **קמ"ל**. דלא דמי דאלו התם כל חד וחד מבטל ליה רשותיה לכל הכא כיון דשאר בני חצר לאו להאי דפיים לחודיה בטלי אלא לתרוייהו, כי הדר חד ומבטל לאידך, רשותא דידיה מצי לבטולי, רשותא דאקני ליה חבריה לא מצי לבטולי דכיון דבעידנא דבטלי להו הכך קמאי רשותייהו אפ"ה לא הוה להאי מבטל שריותא דהאי חצר משום דאסרי אהדדי אתכתא דבטול דקמאי לא אהני וכי הדר מבטל האי לא מצי לאקנויי רשותא דידהו דהא לא קנייה: **נותן פנינא**. "ושלהם מותר לו ולהן", ואי לאו דבטיל (ה) (ליה), אמאי משתרו: **נוטל פנינא**. "נתנו לו" אלמא יחיד נוטל רשות: עגזר

מסורת השס"

[תוספ' פ"ה ע"ז דף סה: תוליין דף ו.]

[לעיל דף כו.]

[לעיל כו:]

[לעיל סה:]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה נותן וכו' דבטיל לה ממלי: (ג) ת"ס ד"ה ושלהם וכו' דהתם אייירי בעוי"ג ס"ל ונ"ב כ"ה כס"ל ומתברי"ש ובטור סי' שפ"ד:

מגנה

תשובות לפסקי כמ"ר סיגר ר' הונא

תת נוטל מחלק טבת חמור כע"ל

(דפרקין בלי ג)

רבינו חננאל

בפרהסיא וא"ל רב נחמן אי לר' מאיר אפילו עבר על אחת מכל המצות שבתורה מומר הוי אי לרבנן עד דהוי מומר לע"ז. ואמר רב אשי כי האי תנא הוא דאמר דחמיר ליה שבת כע"ז. דתניא אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מכם ולא כלכם להוציא את המומר לכל התורה כולה שאין מקבלין ממנו קרבן. מכם בכם חלקתי ולא באו"ה ש"מ (באומות העולם) שאין מקבלין קרבנות מפושעי ישראל שעברו על מקצת מצות כדי שיחזרו בתשובה חוץ מן המומר לנסך יין לע"ז ולחלל שבתות בפרהסיא שאלו כמומר לכל התורה כולה הן לפיכך אין מקבלין מהן. כיוצא בו ישראל מומר שמשמר שבתו בשוק ואינו מחלל אלא בסתר מבטל רשות. ושאינו משמר שבתו בשוק אלא מחלל בגילוי פנים אינו מבטל רשות מפני שאמרו ישראל מבטל רשות ונותן רשות. ובאורה"ע עד ששיכיר. כיצד אמר לו רשותי קנויה לך. רשותי מבוטלת לך קנה ואין צריך לזכות: כתני' אנשי חצר ששכר אחד מהן ולא עירב ביתו אסור להכנים ולהוציא כו' אוקימנא בשביטל רשותו בחצר. וקסברו רבנן המבטל רשות חצרו רשות ביתו לא ביטל. לפיכך ביתו אסור. שלהן מותרין לו ולהן כלומר בתיהן מותרין לו ולהן. כיון דביטל רשותו הוה ליה אכסנאי לגבייהו: ירושלמי אכסנאי אינו אוסר לעולם נתנו לו רשותם הוא מותר דהא נתנו לו רשותם אבל הן אסורין דליכא למימר דאכסנאין איכון לגבייהו דחשבה נבי חד לא הוו אורחין ומקיים ששמוא למתניתין הכי לא תימא דאינון דבטיל להון הוא רשותיה הדרו אינהו ונתנו לו רשותם דשמעינן מינה דמבטלין והוזרין ומבטלין אלא הכי קתני מתני' נתנו לו הם רשותם מעיקרא והוא לא נתן להם הוא מותר והן אסורין. היו שנים אוסרין זה על זה פי' היו ב' שלא עירבו ונתנו להם כל בני החצר רשותם אלו שנים כל חד מהן אוסר על חבירו אע"פ שאח"כ חזר ונתן רשותו לשני כיון דבעידנא דבטילי להו כל בני החצר להני תרי לא הות שריותא לחצר דהא חד אסר על חבריה לא מיבטל. והא מיתרש הכי *) בחיצונה דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא נישתרי ליה קמ"ל **) שלא עירבו ואע"ג דאמרי להו קני ע"פ להקנות:

*) פי' בכרייתא לקמן דף ע'. **) נראה דל"ל ואין שנים שלא עירבו מותנים רשותם לשנים שלא עירבו ואע"ג וכו'